

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinho, Ph.D., v právní věci žalobce: **ČKD ASSET, a.s.**, se sídlem Praha, Kolbenova 609/38, zastoupeného JUDr. Pavlem Kačírkem, advokátem se sídlem Praha, Zenklova 66/230, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Kraj Vysočina**, se sídlem Jihlava, Tolstého 2, o žalobě ze dne 9. 3. 2017 na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v postupech směřujících k zahájení daňové kontroly u žalobce,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] V podané žalobě brojil žalobce proti postupu žalovaného (dále též „správce daně“) ohledně zahájení daňové kontroly u žalobce na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací

období let 2013 a 2014, a na dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za jednotlivá zdaňovací období listopad, prosinec 2013 a leden až prosinec 2014.

[2] Žalobce podrobně a chronologicky popsal jednotlivé úkony správce daně (konkrétně jeho územního pracoviště v Havlíčkově Brodě), resp. jeho nadřízeného správního orgánu, a kroky, jimiž na postup správních orgánů reagoval. Podstata nezákonnosti postupu žalovaného tkví v tom, že se nejedná o žalobcova místně příslušného správce daně.

[3] Konkrétně pak žalobce namítl, že změny kompetenčního zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále též „zákon o finanční správě“), provedené zákonem č. 243/2016 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím celního zákona, je možné v konkrétním daňovém řízení realizovat pouze a výlučně v režimu příslušných ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Místní příslušnost správce daně se ve vztahu k právnické osobě dle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu řídí sídlem právnické osoby. Příslušnost jiného správce daně by mohla být dána toliko na základě dožadání (§ 17 daňového řádu) nebo delegace (§ 18 daňového řádu). Závěry orgánů finanční správy jsou formální, naprosto vadné a zcela postrádají oporu v daňovém řádu. Postupy žalovaného opírající se o tyto názory jsou tudíž hrubě nezákonné a dokazující neschopnost žalovaného správně pochopit a aplikovat vzájemné relace příslušných ustanovení kompetenční a procesní normy. Zjevným záměrem žalovaného bylo též zahájení doměřovacího řízení z moci úřední ve smyslu § 143 a násl. daňového řádu. Zahájení doměřovacího řízení přitom není vybranou působností. Za vážně míněné pak není možno považovat stanovisko žalovaného, že není v rozporu s principy daňového řízení, pokud jeden finanční úřad provede první úkon ve věci, jehož důsledkem je zahájení nalézacího řízení u domovského finančního úřadu.

[4] Z přípisu žalovaného ze dne 20. 2. 2017, č.j. 263634/17/2903-60562-708774, označeného jako „*Termín zahájení daňové kontroly*“, pak nepochybně plyne, že žalovaný, poté, co se se seznámil s vyrozumění Odvolacího finančního ředitelství o prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 19. 1. 2017, č.j. 1688/17/5100-41457-708784, míní i nadále vůči žalobci postupovat avizovaným způsobem, a to nejen bez ohledu na žalobcem namítanou nezákonnost tohoto postupu, ale dokonce i bez ohledu na skutečnost, že např. ve vztahu k daním za kalendářní rok 2013 již nelze daňovou kontrolu vzhledem k § 148 odst. 1 daňového řádu zahájit ani ze strany místně příslušného správce daně.

[5] Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud deklaroval nezákonnost postupů žalovaného vůči žalobci v souvislosti se zahájením daňové kontroly u žalobce a současně žalovanému zakázal pokračovat v tomto nezákonném zásahu.

[6] Na uvedené argumentaci žalobce setrval i v podáních ze dne 22. 4. a 23. 5. 2017.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

[7] Žalovaný ve vyjádření k žalobě taktéž nejprve zrekapituloval dosavadní průběh svých postupů. K místní příslušnosti správce daně pak s odkazy na komentářovou literaturu uvedl, že obecná úprava je sice obsažena v daňovém řádu, nicméně zákon o finanční správě je pro účely místní příslušnosti *lex specialis*, jehož úprava má přednost před aplikací daňového řádu.

S odkazem na zákonné ustanovení a důvodovou zprávu k zákonu č. 243/2016 Sb. uzavřel, že zvláštní pravidla pro určení místní příslušnosti mohou být obsažena v zákoně o finanční správě a mohou být aplikována bez souběžné úpravy daňového řádu. Podle žalovaného nebrání jeho postupům ani *ex lege* zahájení doměřovacího řízení, neboť po ukončení příslušného postupu bude předán výstup z něj obecně místně příslušnému správci daně, který je příslušný k vedení daňového řízení. Zároveň zdůraznil, že zahájená daňová kontrola je kontrolním postupem realizovaným při správě daní a ke stanovení daně na základě zjištění vzešlých z daňové kontroly je kompetentním výhradně obecně příslušný správce daně. Podle žalovaného je třeba do rozsahu „vybrané působnosti“ ve smyslu § 10 zákona o finanční správě zahrnout i úkony spjaté s touto vybranou působností, jako např. oznámení o zahájení daňové kontroly, příp. výzva k umožnění zahájení daňové kontroly. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci soudem

[8] Soud se, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná**.

V.a) Skutkový stav

[9] Soud ze soudního a správního spisu zjistil následující rozhodné skutečnosti.

[10] Žalovaný Finanční úřad pro Kraj Vysočina, územní pracoviště v Havlíčkově Brodě, přípisem ze dne 21. 10. 2016, č. j. 1619148/16/2903-60562-603332, oznámil žalobci sídlícímu v Praze, že dne 2. 11. 2016 v 10.00 hod. u něj oprávněné úřední osoby jmenovaného finančního úřadu zahájí daňovou kontrolu na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2013 a 2014, a na DPH za jednotlivá zdaňovací období listopad a prosinec 2013 a leden až prosinec 2014, a to s tím, že kontrola bude zahájena na Finančním úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 9. Současně žalobci sdělil, jaké podklady má žalobce ke kontrole předložit.

[11] Žalobce na to v podání ze dne 25. 10. 2016 označeném jako „*Reakce na ,Oznámení o zahájení daňové kontroly‘, [...]*“ namítl místní nepřislusnost žalovaného a nicotnost jeho přípisu ze dne 21. 10. 2016.

[12] Toto podání žalovaný podle obsahu vyhodnotil jako stížnost dle § 261 daňového řádu. *Vyrozuměním o vyřízení stížnosti* ze dne 31. 10. 2016, č. j. 1670809/16/2903-60050-606170 (doručeným žalobci téhož dne), pak žalobci sdělil, že námitky neshledal důvodnými. K otázce svojí příslušnosti poukázal na institut tzv. vybrané působnosti dle § 8 odst. 2 a § 10 odst. 4 zákona o finanční správě. K námitce nicotnosti konstatoval, že napadené oznámení ze dne 21. 10. 2016 nebylo rozhodnutím.

[13] Z úředního záznamu ze dne 3. 11. 2016, č. j. 1678415/16/2903-60562-602844, plyne, že žalobce se dne 2. 11. 2016 v určený čas nedostavil na místo určené k zahájení daňové kontroly. Zástupce žalobce k telefonickému dotazu sdělil, že za žalobce nikdo nepřijde.

[14] Podáním ze dne 6. 11. 2016, označeným jako „*Stížnost na postup správce daně, opakovaná námitka nicotnosti rozhodnutí*“, žalobce v reakci na vyrozumění žalovaného ze dne 31. 10. 2016 brojil proti postupu žalovaného. Na základě tohoto podání Odvolací finanční ředitelství zaslalo žalobci dne 19. 1. 2017 *Vyrozumění o prošetření způsobu vyřízení stížnosti* č. j. 1688/17/5100-41457-708784, jímž shledalo žádost nedůvodnou.

[15] Dne 9. 11. 2016 žalovaný doručil žalobci výzvu z téhož dne (č. j. 1690684/16/2903-60562-708774) k umožnění zahájení daňové kontroly dle § 87 odst. 2 daňového řádu, týkající se výše označených daňových povinností.

[16] Proti této výzvě žalobce brojil podáním ze dne 21. 11. 2016 označeným jako „*Reakce na výzvu k umožnění zahájení daňové kontroly – opakovaná stížnost na postup správce daně, včetně opakované námitky nicotnosti rozhodnutí*“.

[17] Tuto stížnost shledal žalovaný nedůvodnou, o čemž žalobce vyrozuměl přípisem ze dne 19. 12. 2016, č. j. 1797384/16/2903-60050-606170, s tím, že podnět na prohlášení nicotnosti výzvy ze dne 9. 11. 2016 postoupil nadřízenému správci daně. Odvolací finanční ředitelství pak přípisem ze dne 21. 12. 2016, č. j. 57056/16/5100-41457-708784, žalobce vyrozumělo o odložení podnětu k prohlášení nicotnosti předmětné výzvy.

[18] Žalobce následně podáním ze dne 15. 1. 2017 požádal o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, a to ve vztahu k vyrozumění žalovaného ze dne 19. 12. 2016. Tuto žádost žalobce shledalo Odvolací finanční ředitelství nedůvodnou, což mu sdělilo *Vyrozuměním o prošetření způsobu vyřízení stížnosti* ze dne 14. 3. 2017, č. j. 11785/17/5100-41456-708784.

[19] Dne 21. 2. 2017 žalovaný doručil žalobci přípis ze dne 20. 2. 2017, č. j. 263634/17/2903-60562-708774, označený jako „*Termín zahájení daňové kontroly*“, jímž ho vyzval, aby obratem správci daně sdělil den a hodinu, kde je připraven k zahájení daňové kontroly, a to v období od 13. 3. 2017 do 24. 3. 2017.

[20] V reakci na tento přípis žalobce podáním ze dne 9. 3. 2017 sdělil žalovanému, že ve věci podá zásahovou žalobu.

V.b) Právní hodnocení

[21] Jak plyne již z výše uvedeného, tvrzený zásah má spočívat v postupech žalovaného ohledně zahájení daňové kontroly u žalobce na předmětných daňových povinnostech.

[22] Základem žaloby byla námitka, že novelizací zákona o finanční správě, tedy zákona toliko kompetenčního, je možné v konkrétním daňovém řízení či postupu realizovat pouze a výlučně v režimu příslušných ustanovení daňového řádu, přičemž místní příslušnost správce daně se ve vztahu k právnické osobě dle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu řídí sídlem

právnícké osoby a příslušnost jiného správce daně by mohla být dána toliko na základě dožádání (§ 17 daňového řádu) či delegace (§ 18 daňového řádu).

[23] Zde je nutno v první řadě vymezit vztah daňového řádu a zákona o finanční správě, konkrétně především vztah místní příslušnosti (dle daňového řádu) a místní a územní působnosti (dle zákona o finanční správě). Daňový řád neupravuje věcnou ani územní působnost orgánů finanční správy, nýbrž pravomoc a místní příslušnost (jakéhokoli) správce daně. Zároveň nelze klást rovnítko mezi pojmy „správce daně“ a „orgány finanční správy“. Pojem „správce daně“ je v této relaci širším, neboť správcem daně je jakýkoliv správní orgán nebo jiný státní orgán v rozsahu, v jakém mu je zákonem nebo na základě zákona svěřena působnost v oblasti správy daní (srov. § 10 daňového řádu). Typicky jsou v postavení správce daně orgány celní správy, případně obecní úřady při výběru místních poplatků (srov. znění § 2 odst. 3 daňového řádu k definici pojmu daň pro účely daňového řádu).

[24] *K pojmu místní příslušnosti dle daňového řádu.* Obecně je pro daňové řízení upravena místní příslušnost v § 13 daňového řádu, který v odst. 1 písm. b) stanoví, že se místní příslušnost správce daně, není-li dále stanoveno jinak, řídí u právnícké osoby jejím sídlem; pro účely správy daní se sídlem právnícké osoby rozumí adresa, pod kterou je právnícká osoba zapsaná v obchodním rejstříku nebo obdobném veřejném rejstříku, nebo adresa, kde právnícká osoba sídlí skutečně, pokud se tato osoba do těchto rejstříků nezapisuje.

[25] Úpravu místní příslušnosti obsahuje daňový řád v § 13 až § 19. Tato úprava však (ačkoliv se tak jeví) není komplexní. Typickým příkladem úpravy, která doplňuje daňový řád je § 12 zákona o finanční správě (jenž se uplatní toliko v případech, kdy jsou správcem daně orgány finanční správy) – zvláštní ustanovení o místní příslušnosti, které obsahuje úpravu a) situace, kdy nelze určit místní příslušnost podle tzv. jiného právního předpisu [tedy dominantně podle daňového řádu], b) místní příslušnosti pro kontrolu výkonu správy poplatků, které jsou příjmem státního rozpočtu, jsou-li k jejich správě věcně příslušné jiné orgány, c) konfliktu kontrolních postupů zahájených u více správců daně najednou.

[26] *K pojmu působnosti orgánů finanční správy dle zákona o finanční správě.* Na rozdíl od daňového řádu zákon o finanční správě primárně pracuje s pojmy věcná a územní působnost. Působností orgánů veřejné moci se označuje předmět, obsah a rozsah jeho činností, tj. okruh otázek, které daný orgán projednává, rozhoduje a realizuje a za jejichž řešení odpovídá (viz např. Gerloch, A. *Teorie práva*. vyd. Dobrá voda: Nakladatelství Aleš Čeněk, 2001). Věcná působnost dle zákona o finanční správě v případě finančních úřadů (§ 10 a § 11) vymezuje úkoly, ke kterým je ze zákona finanční úřad oprávněn.

[27] Součástí věcné působnosti orgánů finanční správy, resp. finančních úřadů, je i tzv. „vybraná působnost“, která je ustanovením § 10 odst. 4 zákona o finanční správě definována pro účely citovaného zákona jako provádění a) vyhledávací činnosti při správě daní, nebo b) postupu k odstranění pochybností, daňové kontroly nebo jiných kontrolních postupů při správě daní. Oproti tomu daňový řád institut „vybrané působnosti“ nezná. Institut „vybrané působnosti“ je tedy definován jako oprávnění k provádění jednotlivých odkazovaných nástrojů v podrobnostech upravených daňovým řádem.

[28] Územní působnost dle § 8 naopak vymezuje, na kterém území je oprávněn ten který finanční úřad oprávněn realizovat svoji věcnou působnost. Zákon o finanční správě rozlišuje mezi územní působností na území vyššího územního samosprávného celku a působností na celém území České republiky. Typickým finančním úřadem s působností na celém území České republiky je Specializovaný finanční úřad. V jeho případě pak pravidla místní příslušnosti (dle daňového řádu) nutně vedou k tomu, že při splnění podmínek jeho věcné působnosti je místně příslušným pro vedení daňového řízení pro subjekty se sídlem kdekoli na území státu, a to v souladu s § 13 daňového řádu i § 8 odst. 2 zákona o finanční správě ČR (celostátní územní působnost zahrnuje určení místní příslušnosti kdekoli na území České republiky).

[29] V případě obecného finančního úřadu vyplývá z § 8 zákona o finanční správě, že jeho územní působnost se rozpadá na dvě složky. Jednak územní působnost v otázkách upravených § 10 odst. 1 až odst. 3 zákona o finanční správě (jednou z třinácti upravených působností je i správa daní) a dále územní působnost dle § 10 odst. 4 téhož zákona (vybraná působnost). Působnost dle § 10 odst. 1 až 3 vykonává finanční úřad na území vyššího územního samosprávného celku (jako úřad s územní působností omezenou na území určitého kraje), v rámci jednoho finančního úřadu pak úkony dle daňového řádu v rozsahu § 10 odst. 1 až 3 zákona o finanční správě realizují též jeho územní pracoviště. Působnost dle § 10 odst. 4 zákona o finanční správě pak finanční úřad vykonává na celém území České republiky (tedy jako úřad s celostátní působností). Obdobně jako v případě Specializovaného finančního úřadu následně pravidla místní příslušnosti vedou k tomu, že při splnění podmínek jeho věcné působnosti, tedy při realizaci vybrané působnosti, je jakýkoliv finanční úřad místně příslušným pro subjekty se sídlem kdekoli na území státu.

[30] *V nyní projednávané věci* je předmětem posouzení zákonnost postupu žalovaného správce daně (Finanční úřad pro Kraj Vysočina), který činil úkony směřující k zahájení daňové kontroly vůči žalobci sídlícímu v Praze. Je třeba zodpovědět otázku, zda úkony žalovaného byly realizovány v rámci jeho věcné a územní působnosti.

[31] Úpravou rozsahu věcné a územní působnosti finančního úřadu zákonodárce umožnil výkon vybraných částí správy daní všem finančním úřadům na celém území státu. Úmysl zákonodárce je z důvodové zprávy zcela zjevný a nepochybný. Zákonodárce kýženého efektu mohl dosáhnout buď změnou působnosti správců daně tak, že pro omezené činnosti vytvořil z finančních úřadů orgány s celostátní působností, nebo naopak mohl cíleně změnit místní příslušnost správce daně, ale pak by stejně musel měnit rozsah územní působnosti správce daně, protože by byly v kolizi pravidla pro určení místní příslušnosti s vymezením území, na kterém může správce daně vykonávat svoji věcnou působnost. Bez změny územní působnosti by tak stejně nemohl zákonodárce dosáhnout kýženého efektu a po změně územní působnosti finančního úřadu ve vybraných otázkách je pak zcela nadbytečná úprava místní příslušnosti, neboť fakticky se v případě novely zákona o finanční správě provedené zákonem č. 243/2016 Sb. obsahově jednalo i o nepřímou novelizaci § 13 daňového řádu.

[32] V souzené věci správce daně realizoval úkony daňové kontroly, které jsou zahrnuty v rozsahu jeho věcné působnosti, a realizoval tyto úkony i na území, na kterém je právní úpravou územní působnosti oprávněn k jejich výkonu. Úkony Finančního úřadu pro Kraj Vysočina směřující k zahájení daňové kontroly u žalobce nepředstavují postup v rozporu

s § 13 daňového řádu, neboť v případě realizace úkonů správce daně – finančního úřadu v rámci jeho vybrané působnosti ve smyslu § 10 odst. 4 zákona o finanční správě je jakýkoliv finanční úřad v postavení správního orgánu s celostátní působností a je místně příslušným pro subjekty se sídlem kdekoli na území státu, a to v souladu s § 13 daňového řádu i § 8 odst. 2 zákona o finanční správě.

[33] Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že závěry žalovaného, stejně jako Odvolacího finančního ředitelství jsou formální, naprosto vadné a zcela postrádající oporu v daňovém řádu. Naopak názory jmenovaných orgánů plně vychází ze zákonodárcem nastoleného právního stavu. Žalobce trvá na absolutní přednosti daňového řádu, nicméně pomíjí to, že otázky vymezení působnosti finančního úřadu nejsou upraveny daňovým řádem a pojmy místní příslušnosti a územní působnosti správce daně nejsou shodné a k určení místní příslušnosti správce daně dochází v rámci územní působnosti správce daně. Z pohledu soudu nebyly postupy žalovaného hrubě nezákonné nebo snad dokazující neschopnost žalovaného správně pochopit a aplikovat vzájemné relace příslušných ustanovení kompetenční a procesní normy. Naopak, správce daně (stejně jako Odvolací finanční ředitelství) vyložil vztah kompetenční normy a daňového řádu zcela v souladu s jejich obsahem.

[34] Z ničeho též nevyplývá, že by zjevným záměrem žalovaného bylo zahájení doměřovacího řízení z moci úřední. Lze souhlasit se žalobcem, že zahájení doměřovacího řízení není vybranou působností. Konečně to ani žalovaný nijak netvrdil a soud souhlasí se žalobcem i v tom, že žalovaný není správcem daně místně příslušným pro vedení doměřovacího řízení. Nicméně k zahájení doměřovacího řízení dochází v případě zahájení daňové kontroly ze zákona a žalovaný tuto skutečnost nijak nemůže ovlivnit. Naopak skutečnost, že daňová kontrola není doměřovacím řízením a jejím výstupem není rozhodnutí o doměření daně, nýbrž zpráva o daňové kontrole, odůvodňuje možnost provedení daňové kontroly i jiným správcem daně než tím, v jehož místní působnosti je určena i místní příslušnost pro doměřovací řízení. Z důvodové zprávy k zákonu č. 243/2016 Sb. je zřejmé, že cílem zákonodárce bylo umožnění efektivního výkonu určitých postupů dle daňového řádu v rámci kompetencí daňové správy (tam uvedené důvody pro zvolené řešení přitom soud považuje za plně legitimní). Jedním z těchto nástrojů je i (jako v případě žalobce) daňová kontrola, přičemž jejím smyslem není zahájení doměřovacího řízení, ale je nástrojem kontroly plnění daňových povinností zpětně v čase. Že je v jejím důsledku *ex lege* zahájeno doměřovací řízení, je otázkou právní úpravy daňového řádu (tedy vůlí zákonodárce), a nikoliv vůlí správce daně. V případě žalobce je proto vedena jedním správcem daně daňová kontrola a druhým je vedeno doměřovací řízení, ve kterém tento „doměřující“ správce daně musí vyčkat závěrů daňové kontroly vedené „kontrolujícím“ správcem daně.

[35] Nutno dodat, že komentářová literatura odkazovaná žalobcem nezohledňuje novelizaci zákona o finanční správě. Novější komentářová literatura již pak vychází z názoru odlišného, odpovídajícího postupu žalovaného (viz např. Lichnovský O. a kol. *Daňový řád*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, str. 78).

[36] V textu žaloby žalobce zmínil též skutečnost, že ve vztahu k daňovým povinnostem týkajícím se zdaňovacích období v roce 2013 byly již úkony žalovaného činěny po prekluzi práva správce daně stanovit daň. S tímto tvrzením se soud neztotožnil.

[37] Zde se soud bude zabývat toliko daní z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce listopad 2013, u něž by prekluzivní lhůta měla uplynout nejdříve. Tato prekluzivní lhůta počala běžet dnem 25. 12. 2013 a měla by uplynout dne 25. 12. 2016 (§ 101 zákona o DPH ve znění účinném pro předmětné zdaňovací období, § 148 odst. 1 daňového řádu). V dané věci však žalobce neumožnil dne 2. 11. 2016 (tedy po vyřízení jeho námítky místní nepříslušnosti správce daně) správci daně zahájit daňovou kontrolu, která by dle § 148 odst. 3 daňového řádu běh prekluzivní lhůty přerušila. Žalovaný tudíž následně vyzval žalobce dle § 87 odst. 2 daňového řádu k umožnění zahájení daňové kontroly (výzva ze dne 9. 11. 2016, téhož dne doručená žalobci). Tato výzva obsahovala všechny náležitosti a žalobce jí ve stanovené patnáctidenní lhůtě nevyhověl. Zároveň správci daně nesdělil závažné důvody, pro něž nemohl výzvě vyhovět (takovým důvodem není námitka místní nepříslušnosti správce daně a nicotnosti jeho úkonů ze dne 21. 11. 2016, jíž žalobce na výzvu reagoval, neboť takovou námitku již žalobce vznesl dříve – podáním ze dne 25. 10. 2016, a tato byla správcem daně vyhodnocena jako nedůvodná – viz vyrozumění ze dne 31. 10. 2016), ani nesdělil žádný termín, v němž by mohla být daňová kontrola zahájena. Lhůta stanovená ve výzvě ze dne 9. 11. 2016 tudíž uplynula marně, s čímž dle § 87 odst. 6 daňového řádu nastávají účinky dle § 148 odst. 3 daňového řádu, tedy přerušení běhu prekluzivní lhůty dnem 24. 11. 2016. Je zjevné, že k přerušení běhu prekluzivní lhůty došlo ještě před jejím uplynutím a stalo se tak i ve vztahu k ostatním předmětným daňovým povinnostem žalobce.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Z uvedených důvodů soud shledal namítaný postup žalovaného za souladný se zákonem, pročez žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

[39] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. září 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu